

ת"ד 6682/12 - מדינת ישראל, תובע מכוון מפכ"ל משטרת ישראל נגד שנייר עזרא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 16-12-6682 מדינת ישראל נ' עזרא
לפני כבוד השופט אהרן האוזמן

מדינת ישראל
ע"י ב"כ חיים ביטון
תובע מכוון מפכ"ל משטרת ישראל
המאשימה
נגד
שנייר עזרא
ע"י ב"כ עוזי מושיב
הנאשם

הכרעת דין

אני מזוכה את הנאשם וזהת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו אחראיות לתאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בחוסר זהירות, עבירה לפי תקינה 21 (ג) לתקנות התעבורה, סיכון עוברי דרך בעת כניסה למסלול תנועה, עבירה לפי תקינה 66 לתקנות התעבורה, והתנהגות הגורמת נזק עבירה לפי תקינה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה, וכן גרם חבלה של ממש בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 10/4/16 סמוך לשעה 21:30 נפגעה הרכב פרטיו מסווג הונדה בת"א, ברח' האורים סמוך לבית מס' 32 כשהוא מתחילה ביציאה ממקום חניית הרכב מצד ימין של הכביש. אותה העת ברח' האורים בינויג לכיוון נסיעת הנאשם וממולו נסע אופנוע נhog בידי קוסטיקה שוקי [להלן: הנפגע].

טען כי הנאשם יצא מהנעה כאמור בחוסר זהירות, סטה שמאליה, לא נתן דעתו בדרך, לא נתן זכות קדימה לאופנו שנסע בכביש, חסם את דרכו וכלי הרכב התנגשו וכתוצאה מההתאונה נהדף האופנוע לעבר רכב חונה ופגע בו. תוצאות התאונה מתבטאות בנזקים ל-3 כלי הרכב ולחבלה של ממש לרוכב המעוורב בכך שנגרם לו שבר ברגל שמאל. הנפגע אושפז ו עבר ניתוח לקיבוע השבר.

פרשת התביעה:

עמוד 1

מטעם המאשימה העידו עדי התביעה הבאים:

עד תביעה מס' 1, שוקי קוסטיקה, הנפגע, אשר הגיע מטעמו תיעוד רפואי לגבי פציעתו.

על פי הנפגע, נסע באופן כמתואר בעובדות האישום והופתע מיציאתו של הנאשם מולו, שיצא לטענתו באופן פתאומי ובחוסר זיהירות.

עד תביעה מס' 2, יוסף שרביט, בעליו של הרכב החונה שנפגע, שהעיד כי הוזעק למקום לאחר התאונה ע"י מוקד חברת "איטורן", הגיע למקום וצילם את זורת התאונה, כשעה לעruk לאחר התאונה.

כראיה מרכזית מטעם העד הוגשנו תמונות שצילם בהם תיעוד של מקום הרכב הנאשם והאופנו של הנפגע, כפי שנוטרו בזירת התאונה. בנוסף הוגשה הودעה שמסר העד במשטרה.

עד תביעה מס' 3, בוחן תאונות דרכים של המשטרה, מר אלי צמח, שעריך תרשימים סקיצה ולווח צלומים וכן ערך סקיצה בהתאם להצעעה במקום של עדות ראייה נטרליתגב' אורלי גניש.

מדובר בתיק "הצמדה", הבוחן לא ביקר בזירת התאונה בזמן אמת וערך את המסמכים שעריך על סמך עדויות שבגהה לאחר התאונה. על פי עדות העד, התקיק הגיע לידי כ-4 חודשים לאחר התאונה ומכאן טיפול בתיק וערך את המסמכים שהוגשנו.

עד תביעה מס' 4, שוטר מתנדב רוני קלר, שהגיע למקום התאונה לאחר התאונה וערך שרטוט (ת/10).

עדת תביעה מס' 5, שוטרת יפית עוקב, שהגיעה לזירת התאונה ולאחריה דוח פעללה המתאר את הזירה ואת הפעולות שערך בזירת התאונה לתיעוד ולעזרה לכוחות הפינוי ועזרה ראשונה.

כאן המקום לציין ולהזכיר כי עדת תביעה מרכזית,גב' אורלי גניש, הייתה עדת ראייה נטרלית לתאונה לא התייצבה בבית המשפט, למטרות ניסיונות המאשימה בזמן אותה ולמטרות שניתנו מספר דוחות לצורך כך. למעשה לאחר שניתנו לתביעה 3 הזרמנויות והעדת לא התייצבה ל-3 דינונים, לא נעתרתי לבקשת דחיה נוספת של התביעה והמאשימה הכריזה כי אכן, בלי להעיד את העדה.

כפועל יצא יש להוסיף כי מכך גם הסקיצה שערך העדה לבקשת הבוחן, התקבלה אمنם, אך משקלה הראיתי בהעדת גב' גניש שעל סמך הנחייתה ועדותה נערכה הסקיצה הוא אפסי.

פרשת ההגנה:

במסגרת פרשת הגנה העיד הנאשם בעצמו.

לשיטתו, הנאשם הגיע לרכבו שחנה ברכ' האורים בת"א, בשעה 21:30 לערך, נכנס לרכבו באופן שגרתי ורגיל וביקש יצאת מהחניה תוך שהוא מסתלב לככיש משמאלו. הנאשם העיד בבית המשפט לאחר שהזהר לומראמת כי הבחן ברוכב האופנוע הנפגע עוד "מרחוק", רוכב האופנוע היה בתחלת הרחוב באמצעות הכביש כשהוא נטה לנטייב של הנאשם (הנטייב הנגדי).

הרוכב התקרב לכיוון הנאשם, כאשר לשיטת הנאשם הרוכב סטה שמאליה מכיוון נסיעתו (לכיוון הנאשם) זאת כיוון שביקש לעקוּף משמאלו "במפר" (פס האטה) שמוסב לרחוב הכביש.

בנוספ', הנאשם העיד כי הרוכב נסע בנסיבות כאמור במהירות גבוהה ולאחר שטעה כמתואר נכנס בחזית רכבו, שעיה שהרכב של הנאשם היה בעירה.

לගרטה הנאשם בעת התאונה רכבו היה בתחלת יציאה מהחניה באופן שבו להערכתו רבע מחזית האוטו בולט לכיוון הכביש. הנאשם עמד על כר כי בעת הפגיעה רכבו היה בעירה מלאה.

ה הנאשם השיב בחקירה נגדית כי הכביש היה יחסית ריק, לא היו רכבים נוספים בין הכביש הנפגע וכי הבחן בנפגע מרחק של 15 מ' לפחות ובאותה מידה יכול היה גם הנפגע להבחן בו. הנאשם עמד בחקירה הנגדית על כר שראה את רוכב האופנוע סוטה כמתואר ועוקף את פס ההאטה משמאלו ובכך התקרוב לרכבו ופגע בו.

ה הנאשם טוען בטעות כי בעת התאונה היה זה רוכב האופנוע שטעה לכיוונו של הנאשם וכי הוא אחראי לתאונה.

דין ווחלה

למעשה מדובר במקרה שבו מתנגשות עדויות הנאשם והפגע, זו מול זו, ללא עדויות חיצונית תומכות, כאשר מדובר בגרסה מול גרסה.

마וחר ואין עדי ראייה נטרלים לתאונה, יש להכריע בין הגרסאות הנוגדות בהתאם להערכת כל אחת מהגרסאות ב מבחן פנימי וחיצוני.

אומר כבר כתע כי לאחר ששמעתי את עדויות הנאשם והפגע, כל אחד מצדיו, זה מול זה, ולאחר שקרהתי את סיכומי באי כוח הצדדים, הגיעו למסקנה כאמור בפתח הכרעת הדין, כי איןני יכול להכריע בין גרסאות הצדדים לחובת הנאשם בrama הנדרשת במישור הפלילי, היינו מעל לכל ספק סביר ולפיך זיכיתי את הנאשם מחמת הספק.

שיקול מרכזי בזכויו הנאשם הוא העובדה כי לא עלה בידי המאשימה כאמור להביא לבית המשפט את עדת הראייה gab'

גניש שהיתה למעשה העודה הנטරלית היחידה לתאונה שראתה את התאונה ככל הנראה היטב והיה בידה לשפוך אור על נסיבות התאונה.

ב"כ הצדדים סקרו ופרטו כל אחד מצדו את עדותו של הצד השני, ומצאו בהם לטענתם סתיות ואי דיויקים.

ב"כ המאשימה הדגיש את העובדה כי הנאשם בעצמו מודה כי ברגע התאונה היה רכבו במצב שבו הוא סוטה מעט (לשיטתו) לטור נתיב הנסיעה, מכיוון שהנאשם מודה כי החל בנסיעה ברגעמה לצאת עם רכבו למקום חניית הרכב שונה קודם לכך במקביל למדרכה בצד ימין של הכביש.

ב"כ המאשימה סבור כי מאחר והתאונה ארכעה לאחר תחילת הנסיעה ובעת שרכב הנאשם סוטה לטור הנתיב הימני בכביש, הרי שדי בכך כדי להטיל אחריות בכל מקרה על הנאשם.

ב"כ הנאשם כפר בעובדה זו וטען כי נסיבות התאונה, לשיטת הנאשם, מעידות כמתואר על רשלנות גבוהה של רוכב האופנוע דזוקא, וכי מאוחר ובעת התאונה בולט רכב הנאשם רק מעט לטור הנתיב וכן מאוחר ורוכב האופנוע המערוב הגיע בנסיעה מהנתיב הנגדי, מעיד מקום התאונה על סטייה חריפה של רוכב האופנוע המערוב לכיוון הנתיב הנגדי (הנתיב של הנאשם) ומכאן שדזוקא המערוב הוא זה שאחראי לתאונה.

ב"כ הנאשם ניתח את עדויות הנפגע בבית המשפט ומצא סתיות ואי דיויקים, חלקם נוגעים לתיאור התאונה, חלקם נוגעים לנסיבות אחרות שמספר העד, בפרטיהם רוחקים, אינם קשורים לתאונה ממש ואף טען כנגד הנפגע כי עדותה הינה שקרית ומגמתית.

כבר נפסק כי אין המדינה חייבת בהבאת הראיות הטובות ביותר ביוטר שניין להשיג, קרי: הראיות המקסימליות, ודין אם תביא ראיות מספקות לשם הוכחת המוטל עליה. בעניין זה אין נפקא מינה אם היה לא לידה של התביעה להגיש ראייה "טובה יותר".

אי הצגת ראיות טובות יותר כמו עדות העודה הנטרלית במקרה דנן, במידה ואכן היה דרוש הדבר, אינם מהווים אמנים גורם בעל משקל ראוי לחייבו של הנושא בנטל השכנוע, אלא רק "סיכון" שהראיות שהוצעו בהעדך הראיות החסרות לא תספקנה כדי להרים את נטל הראייה.

2132/04 804/95 גリンברג נ' מ"י פ"ד מט' (4) 208, ע"פ 470/94 אוחיון ב' מ"י (לא פורסם), ר' גם ע"פ קיס ב' מ"י (לא פורסם).

בית המשפט יכול להכריע על סמך הראיות שבפניו, גם אם בפונציה קיימות ראיות נוספות שיכולות לסייע בשאלת שבחולוקת.

יש להבחן עם זאת בין "אי מיצוי חקירה" ע"י המשטרה לבין "מחדרי חקירה" ממש. האחראונים משקרים פגעה ביכולתו
עמוד 4

של הנאשם להטగון.

(ראה גם ספרו של הש' יעקב קדמי, על הראות, חלק שני (תש"ע - 2009), עמ' 700).

עם זאת, באותו מקרים בהם נחזה הגבול שבין "אי מיצוי" הבאת הראות או אי מיצוי החקירה לבין "מחגלי חקירה" או מחגליים בהבאת הראות ממש, וזאת כאשר נגעת יכולתו של הנאשם להטగון, הרי שיש לזכות את הנאשם בשל כך.

זכותו היסודית של הנאשם שהינה בוגדר זכותו הבסיסית לניהול הליך הוגן, כוללת את זכותו של הנאשם לקבל לידי את מלאה ראיותיה של התביעה ולחזור את עדי התביעה בחקירה נגדית.

טענות ההגנה לזכויו בשל מחגלי חקירה, מופנית בראש ובראשונה כלפי העובדה כי עדת התביעה הניטרלית כאמור לא התייצה בבית המשפט, למורת דחית הדין לשם כך, למורת שניתנו למאשימה 3 הזדמנויות כדי להצליח לזמן את העודה לבית המשפט.

על כך יש להוסיף כי לא מצאת כי ניתן הסבר כלשהו לאי התיאצבות העודה, או כי נעשו מאמצים ראויים על מנת לאתר את העודה, לזמןה, להבטיח את התיאצבותה, למורות החלטות בית המשפט.

זאת ועוד, הסגנור טוען למ滴滴 חקירות נסף שעלה במסגרת עדותו של בוחן התנוועה, (ע.ת. מס' 3) בבית המשפט, זאת מאוחר והעד סיפר כי צילם תמונות מהזירה בהמשך לעדויות שגביה, אולם התמונות כאמור לא נמצאו בתיק המשטרה ולא הועברו להגנה בשום שלב ולא הוגש לפני. לשיטת ההגנה יש בכך פגעה ביכולתו של הנאשם להטగון אל מול המלצתו של הבוחן להעמיד לדין את הנאשם דווקא.

הלכה שהשתרשזה זה מכבר בכל הנוגע לחקירה תאונות דרכים ע"י המשטרה, היא כי על חוקרו תאונות הדרכים של המשטרה לחזור כל טענה סבירה ואפשרית שמעלה נוגע התאונה, שיש בהוכחתה משום ראייה לזכותו, וכן כי אי-חקירת טענת הנגה יכולה לעלות עד כדי "מחגלי חקירה" המצדיק במקרים מסוימים אף את זיכוי.

הטעם לכך הוא כי בוחני תאונות הדרכים של המשטרה הם גופ מקצועים כמעט ייחודיים המוכשר בחקירה זירת תאונות דרכים, וכן הם אלו שmaguire בד"כ מיד לזרת התאונה, זירה שניתן לחזור לרוב זמן קצר בלבד לאחר התאונה, וכן הנගים צריכים להסתמך אך ורק על עובדות הבוחנות הנערכות על ידם. משום כך עבודתם צריכה להיות אובייקטיבית לחלוין ולכלול בדיקה של טענות "הגנה" של כל אחד מהמעורבים, כਮובן כל עוד הטענה סבירה ויש לה עיגון למציאות.

בע"פ 5386/05 ביל אלחרוטי נ' מ", [פורסם במגרים] קבוע בהמ"ש העליון [כב' הש' רובינשטיין]:

"**ואולם במדינת חוק מותקנת, כפי שמקשים אנו להיות, הציפה היא כי התביעה תפירוש בפני בית-המשפט תשתיית ראייתית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרם על גורמי התביעה, הפרקליטות**

או התייעזה המשפטית, לדרוש כי ככל הנימן לא תונח ابن רלבנטית שאינה הפוכה. חרב העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכלל זה, והבקרה התייעצת צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה".

בע"פ 2842/10 בני קלדרון נ' מ", [פורסם במאגרים] קבע ביהם"ש העליון [כב' הש' ג'ובראן]:-

" אכן לא כל כיוון חקירה או אפשרות היפוטטית לפועלות חקירה שלא מוצו עולמים כדי מחדל חקירתה. מטבע הדברים, חקירת המשפטה אינה מושלמת ולוודן מוגבלת היא במשאים. נכון הוא כי המטרת שצרכיה לעמוד לנגד החוקרים היא חקר האמת. על החוקרים להפעיל את מיטב כישרונותם ולבדוק בשקידה ובמאמץ כיווני חקירה שונים והשערות שונות באשר לאופן התרחשויות העבירה. אך גם אפשרות חקירה נדרשות אלו מתחומות בגבולות הסבירות וההיגיון, ואין החוקרים נדרשים להמשיך ולהשكيיע משאיביהם בכיוון חקירה שנשלל על ידם בריאות מזקקות ומספקות".

מכל האמור, אני מוצא כי כישלונה של המאשימה להביא עדות עדת הראייה הניטרלית היחידה לתאונה, במיוחד במצב דברים בו מדובר בגרסה מול גרסה [של הנאשם מול המתלונן], מהוות גורם אשר מעלה חשש לפגעה ממשית ביכולתו של הנאשם להציגן, אשר יש בו כדי להביא כשלעצמם לזכוי הנאשם במקרה זה.

זאת ועוד, אני מוצא כי התנהוגותה של העדה "הניטרלית" מעוררת תמייהה. יכולתי להתרשם מהסבירי התייעזה כי העדה ידעה לפחות במועד אחד על הדין ומסרה כי אינה יכולה להתיצב מנשכבותיה האישיות. Umada zo מצד העדה משלילה לגבי אמינותה וזאת בכל הזירות הרואה.

ניתן הגיע למסקנה כי העדה בא' התקציבותה לעדות בבית המשפט, בנסיבות כמתואר, חוזרת בה במידה רבה מעדותה, דבר שתומך בגרסת ההגנה.

וכoch האמור, מאחר וממצאי כי לא אוכל להעדייף את גרסת המאשימה באופן הנדרש על פי הדין הפלילי, מאחר וכן מתווסף לכך חקירתה בתנהלות המאשימה, אשר לא הצליחה להביא לידי証據 מניסיבותיה האישיות, אני מורה על זיכוי הנאשם כאמור, מחמת הספק.

המצוירות תעבור העתק הכרעת הדין בדחיפות לצדים.

הדין הקבוע ליום 17/10/2022 להشمעת הכרעת הדין מבוטל.

ה הנאשם פטור מחובבת התקציבות נוספת בבית המשפט.

ניתנה היום, כטכ"ט תשרי תשע"ח, 19 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.